

Ozvěny z Kouzelného údolí

Kuchařová Lenka



V hloubi Kouzelného údolí,
kde i stromy uměly naslouchat,
žili dva nerozluční kamarádi.
Holčička jménem Ampli a
kluk, kterému všichni říkali
Ševel. Ampli měla hlas jako
hrom; když se radovala, listí
padalo ze stromů. Ševel byl
naopak tichý jako ranní mlha;
jeho slova byla tak jemná, že je
často odnesl i ten nejslabší
vánek. I když byli nejlepší
přátelé, málokdy si doopravdy
rozuměli.



Když Ampli vyprávěla o svém dobrodružství u potoka, její hlas se odrážel od skal tak silně, že lesní zvířátka prchala do svých norníků. „AMPLI, PROSÍM, NEKŘIČ!“ volal na ni zajíc Ušák a zakrýval si svými dlouhými slechy uši. Přílišný hluk ho bolel a on se pak nedokázal soustředit na nic jiného než na ten dunivý zvuk, který mu tloukl v hlavě jako kladivo.



Ševel se pokoušel Ampli vysvětlit, že našel vzácný modrý kámen, ale mluvil tak potichu, že ho Ampli vůbec neslyšela. „Cože? Nerozumím ti, Ševeli!“ volala a stále ho přerušovala. Ševel byl zklamaný. Cítil se neviditelný, jako by na jeho slovech nezáleželo. I když byl ticho, aby nikoho nerušil, nikdo se nedozvěděl, co má na srdci.

Najednou se mezi nimi snesl moudrý výr Vektor. „Děti, každé ucho slyší jinak," řekl hlubokým, klidným hlasem. „Někdo má uši citlivé jako okvětní lístky a hluk ho zraní. Jiný potřebuje jasný hlas, aby slova zachytil. Musíte se naučit ovládat sílu svého dechu. Zkusíme si teď společně malý pokus."

„Představte si, že ticho je jako hladina jezera," pokračoval Vektor. „Pojďte se mnou, úplně zmlkněte. Zavřete oči a jen dýchejte. Slyšíte, jak bije vaše srdce? To je nultá úroveň."
Všichni v údolí ztichli. Bylo to důležité, protože jen v tichu můžeme doopravdy začít vnímat svět kolem nás a připravit se na naslouchání.



„A teď,“ vybídl je Vektor, „zkuste postupně přidávat na hlasitosti. Začněte jemným šustěním listí a pomalu zesilujte. Sledujte přitom oči ostatních. Když uvidíte, že se někdo mračí nebo uhýbá pohledem, znamená to, že jste už příliš hlasití. Najděte ten bod, kdy vás ostatní slyší, ale zároveň se u toho usmívají.“



Ampli si uvědomila, že když mluví středně silným hlasem, zvířátka neutíkají, ale naopak k ní přicházejí blíž. Ševel zase zjistil, že když se pořádně nadechne a pošle svůj hlas dál do prostoru, Ampli mu konečně rozumí a nemusí se na něj neustále ptát. „Je to jako hudba," zajásal Ševel jasným, srozumitelným hlasem.



Vektor jim vysvětlil, že respektovat sluch ostatních je jako dávat jim neviditelný dar. „Někdo slyší hůř a potřebuje, abys mluvil zřetelněji. Někdo je na hluk citlivý a tvůj křik ho děsí. Když najdeš tu správnou hlasitost, spojuješ světy. Hluk lidi rozděluje, ale správně zvolený hlas je k sobě přitahuje.“



I ve tvém tabletu nebo telefonu se schovává jeden takový skřítek z Kouzelného údolí. Jmenuje se Akustikus. Tvým úkolem je teď najít takovou hlasitost zařízení, aby Akustikus nebyl unavený a neusnul z přílišného ticha, ale aby ani nezuřil a nezakrýval si uši před hlukem. Sleduj jeho výraz – až se začne usmívat, našel jsi tu správnou hlasitost. Tuhle úroveň se pak snaž udržovat, abys byl ohleduplný k sobě i k lidem ve svém okolí.